S MUDr. Soňou Pekovou
o odvaze a důvěře ve Stvořitele

Když jsem poprvé potkala MUDr. Soňu Pekovou, Ph.D. a požádala ji o rozhovor, odpověděla mi, že novináře nemá ráda. Usmála jsem se. Její postoj chápu, vždyť z většiny médií se dnes stala velmi podivná hlásná trouba. Osobně však tuhle práci miluji, a tak nepřestávám děkovat za to, že moje místo je dnes už někde jinde — mimo mainstream.

Většina z nás ji poprvé zaregistrovala v době covidové epidemie, kdy díky svým znalostem z oboru molekulární biologie veřejnosti předložila svůj pohled na věc, co se týče původu viru SARS-Cov-2, a posléze i bezpečnosti vakcín, které byly v této souvislosti doporučovány. Její svět se tím otočil vzhůru nohama, a jak sama říká, byl to pro ni „budíček". Dnes se o covidu již bavit nechce – prý k tomu není důvod, ale o to větší důvod je podle ní vysvětlovat smysl všeho, co nás jako lidstvo i jednotlivce potkává a co je důležité uvědomit si právě dnes. Hovoří přitom o duchovním probuzení a rozšiřování vědomí, což je vstupenka do tzv. 5D světa se zcela jinými charakteristikami v porovnání s tím, co bylo dosud běžné v našem důvěrně známém 3D světě. A právě proto jsem se na povídání s ní velmi těšila.

▼ Překvapila jste v mnohém a mimo jiné i tím, že přestože jste byla vystavena ostrému nátlaku, což vás i poškodilo, posléze jste po nikom nechtěla ani žádnou omluvu...

Aby se mi někdo omlouval, vůbec nepřipadá v úvahu. Pro mě je to vše historie, už by mě to pouze vtáhlo zpět do bahna, ze kterého se mi, doufám, podařilo vyplavat, takže tomu už nevěnuji žádnou myšlenku. Obnášelo to ale velkou osobní katarzi. Ptala jsem se sama sebe, jak se vypořádat s příkořím, když jsem byla ještě před covidem pod velmi podivnou záminkou vyštvána z humánní medicíny a ze svého oboru molekulární biologie, což byl můj svět, a nic jiného jsem vlastně neměla. Byla jsem v laboratoři pořád a domů jsem se chodila jen vyspat. Najednou jsem obrazně skončila na ulici, protože mi vzali celý můj život, a dokonce mě chtěli zavřít do vězení. V jednu chvíli jsem zcela jasně věděla, že jediný

Knihovna MUDr. Soni Pekové, Ph.D. se stále rozrůstá, ale jak sama říká, knihomol byla vždycky.

způsob, jak se s tím vším vypořádat, je všem odpustit opravdu ze srdce. V medicíně máme málo elektivních druhů léčby, ale tahle je opravdu stoprocentní.

I kdybych se soudila, budu se soudit např. o 324 000 korun, protože tak moji újmu spočítal právník, ale soud by uznal jen 320 000 korun, takže bych se soudila dál o čtyři tisíce atd. Proč? Přesně tohle je past matrixu, jak se z něj nevymotat. Musíte v sobě najít mír a harmonii, a to lze jenom tak, že se zbavíte všech kotev z minulosti. Odpuštění ale musí jít ze srdce, protože z úrovně rozumu nefunguje. Když pak přišel covid, to, čemu jsem byla vystavena, bylo už úplně přes čáru. Byl nejvyšší čas najít řešení jednou provždy. Teklo to po mně pryč, jako když týraný už ani necítí, že ho týrají, protože to je prostě přespříliš. Lidé mají většinou zatím pocit, že nesmějí odpustit, a s těmi, co jim ublížili, se musejí vypořádat. Ale kdo určí správný trest? A navíc se tím nemůže ulevit vůbec nikomu, protože jakmile někomu vrátíme ránu, zase na sebe nabalíme další karmu. Cesta z toho ven je udělat za vším tlustou čáru. Zcela a bezvýhradně odpustit, ale nezapomenout.

Je dobré vzít to pragmaticky a zeptat se, „proč mě život vystavil setkání s určitou osobou nebo nějaké situaci"? Kolikrát přitom zjistíme, že sami v sobě máme nějaký problém, a ten druhý nás irituje do té doby, dokud vše nevyřešíme sami v sobě. To, že odpustíte, se vlastně pozná tak, že o tom přestanete mluvit, protože si na to ani nevzpomenete.

▼ Ptát se, kde jste brala odvahu všemu čelit, je tedy zbytečné...

Odvahu jsem měla odjakživa, ale tady šlo ještě o další rozměr. Boží mlýny dnes melou rychle a všechno se dá ustát, když se tomu postavíte čistě a s odhodláním.

Vzpomínám si, jak jsem se jednou ve své bývalé humánní laboratoři příšerně nudila a na toaletu jsem si vzala ke čtení časopis o veterinární genetice. A najednou přišlo wow! A stejně jako když Archimédes vyskočil z vany poté, co objevil Archimédův zákon, vyběhla jsem z toalety a věděla, že budu dělat veterinární medicínu. S investorem jsme po mém odchodu z tamní humánní laboratoře udělali úplně novou genetickou veterinární laboratoř. Investor ale posléze rozhodl, že si výdělečnou laboratoř představuje jinak, a tak přišlo další velké rozhodnutí a laboratoř jsem odkoupila, čímž jsem se vymanila ze všech předchozích vazeb. Zároveň jsme si s manželem v té době pořídili domek z původně staré pošty v jedné vesnici na Kladensku, který jsme zrekonstruovali, přestěhovali se sem z Prahy a přenesli sem i naši laboratoř molekulární diagnostiky. Za několik měsíců, než se to celé podařilo, jsem zhubla o 10 kg.

Foto V. Keilová

Bylo to opravdu heroické. Naše firma Tilia Laboratories s. r. o. zahájila činnost 1. 5. 2019 a za půl roku vypukl covid.

▼ Přece jen se tedy tomuto tématu úplně nevyhneme…

Vyvinula jsem test na SARS-Cov-2 a písemně oznámila na hygienu, že jsme připraveni a můžeme s tím pomoci. Brzy se ukázalo, že jiné soukromé laboratoře chtějí test prodávat cca za 8 nebo dokonce 15 tisíc korun, a u nás jsme ho nabízeli za 1 264 Kč. To rozpoutalo obrovské mediální peklo, kdy nás chtěli vládní pohůnci „zakleknout" a můj těžce zbudovaný laboratorní projekt zničit. A protože mi chtěli vzít to, co jsem tvořila svojí celoživotní poctivou prací, věděla jsem, že se prostě nedám, a vyvstal ve mně takový vzdor, až mě to samotnou překvapilo. Mainstreamová média se pro mě úplně uzavřela, ale začala mě oslovovat tzv. alternativní média, a tím jsem se dostala k novým zdrojům informací. Doslova jako houba jsem začala nasávat všechno z oblasti tzv. alternativy a ezoteriky, co mi přišlo pod ruku, ačkoliv do té doby jsem byla zaměřena čistě na hmotnou vědu.

Přivedlo mě to k hlubokému poznání, že tento svět je výrazně jiný než to, co vnímáme svými smysly a měřicími přístroji. Pochopila jsem a procítila, že vše je dílo Stvořitele, se kterým jsme v tom nejbližším možném vztahu, což je velkolepé. Když jsem se s tímto konceptem seznamovala, připadalo mi, jako bych to už všechno znala, a dávalo mi to hluboký smysl. Právě teď vrcholí a končí určitá vývojová etapa a ti, kdo to tady hodlali mít „pod palcem", kopou nohama v předsmrtných křečích. Všechno do sebe krásně zapadá, a i když proces je někdy bolavý, mám z něj radost, protože už bude brzy vrcholit a končit a potom nás čeká něco nesmírně krásného.

Splněný sen

▼ Čím se tedy konkrétně zabývá vaše laboratoř?

Všem, kteří mě vyhnali z humánní medicíny, dnes upřímně děkuji. Ohromně mě to posunulo, protože odborně je to nyní mnohem širší. Zabýváme se vrozenými vývojovými chorobami šlechtěných plemen psů, koček a koní. Vytvoření určitých plemen byl umělý zásah, což vedlo k akumulaci některých geneticky podmíněných chorob, a genetika je tu proto, aby pomáhala se správným výběrem chovných párů a rodila se zdravá mláďata.

Druhá rovina naší práce je ale z mého pohledu ještě zajímavější, protože jde o uplatňování molekulární biologie při diagnostice infekčních chorob a jejich původců u zvířat. Něco jiného trápí ježka, koně, hada, kočku, psa… detekční spektrum je obrovské. V humánní medicíně máme cca 100 agens, které se jako příčina onemocnění objevují stále dokola, ale když pracujete s celým portfoliem zvířat, je to výzva. Také pomáháme zvířatům ze ZOO, protože když jde o importy ze vzdálených zemí, mohou si s sebou přivážet exotické choroby, na něž běžná laboratoř není zařízená. Molekulární metody to ale detekovat umějí. Zvířata se díky tomu uzdraví, narodí se další zdravá generace atd., což je nádherná zpětná vazba. Podařilo se nám udělat i některé nové objevy, které jsme publikovali v odborném tisku.

Do laboratoře jsem přenesla kompletní portfolio testů, které jsem vyvinula v humánní medicíně, a veterinární lékaři na to zareagovali mimořádně kladně. Navíc zde nemusíte řešit zdravotní pojišťovny, protože platby jsou přímé. Zvířata miluji, takže se mi vlastně splnil můj sen. Stvořitel mě sem dokopal přes parádní kotrmelce, abych se ve správnou chvíli dostala na správné místo, a já mu za to ze srdce děkuji.

A protože z podstaty mé práce znám detailně genomy nejrůznějších bakterií, hub a virů, které mají papoušci, koně, psi a třeba i netopýři, mám představu, jak mohou či nemohou na genetické úrovni vypadat. U viru SARS-Cov-2 bylo patrné, že má takové genomové charakteristiky, které jako by nepatřily nikam. Když neexistuje příslušná komerční diagnostická souprava, laboratoř nic detekovat nemůže, ale já tu soupravu měla, neboť jsem ji sama vyvinula – to je totiž moje práce už od roku 2006, kdy jsem se molekulární mikrobiologií začala zabývat. Když jsem zjistila, že SARS-CoV-2 má v sobě sekvence, které nemohly vzniknout přirozenou cestou, z mého nitra přišel imperativ „musíš lidem říct, že to je uměle vyrobený vir". Tím, že jsem to udělala, jsem zcela netušíc hodila vládnímu soukolí vidle do jeho plánů, a ještě k tomu s rozběhem. Kdybych to ale veřejně neřekla, Stvořitele bych vlastně zklamala, protože mi k tomu dal všechno potřebné. Padesát let mého života mi trvalo, než jsem pochopila, že jsem na cestě. A když to nastane, tak najednou jasně víte, co máte dělat a co naopak dělat nesmíte, a vidíte jasný směr, kudy jít.

▼ Už T. G. Masaryk říkal, že poloviční vědec Boha popírá, ale skutečný vědec o něm nepochybuje… Vše je opravdu nádherné a dokonalé boží dílo…

Připadám si jako Stvořitelův pěšák, kterého nasune vždy tam, kam potřebuje. Teď lidem zprostředkovávám další informace z mnoha pozoruhodných knih, nad nimiž odsedím desítky hodin. Knihomol jsem ale byla odjakživa. A navíc mám i zdroje ze zahraničí, takže asi proto lidé rádi poslouchají, co jim zprostředkovávám, protože jim ta syntéza přijde zajímavá a smysluplná. Tělo je nosič duše, duše je částečka Stvořitele a všichni jsme tady na zkušenou. Když už víte o Stvořiteli a pochopíte jeho záměr, je to krásné, povznášející a nic už není problém.

▼ S čím přichází např. „alternativa" v USA?

Z USA přicházelo už před časem strašení, že přijde hladomor, a tak jsem před dvěma lety zasázela hodně brambor. Pak jsem ale v jednu chvíli pocítila, že nás tenhle úděl už nečeká. USA teď přicházejí o svoji finanční nadřazenost nad světem, což velmi špatně nesou. Podle mě tato bohužel zdegenerovaná subkultura končí. Jenže právě v této zemi jsou všechny páčky, které hýbou světem, a pokud zde dojde k něčemu negativnímu, ovlivní to i Evropu a celý svět. Protože tyto věci přesahují jakékoliv geopolitické znalosti, myslím, že náš úkol je spíše to ignorovat, prostě to myšlenkově nepodporovat. Nikdo neví, co bude, to ví jenom Stvořitel – je to Jeho božská účelnost, která je ve všem, a proto je dobré nebrat příliš vážně žádné lidmi předpovídané scénáře.

Ti, kteří by chtěli nadále ovládat lidstvo, nastolit digitální otroctví atd., totiž žijí nejenom z hamburgerů, ale především z negativní energie, tj. z našich negativních emocí a myšlenek. Objevují se vždy, jakmile nás místo lásky pohltí strach. Mocipáni už vědí, že jejich dny jsou spočteny, ale chtějí s sebou do propadliště dějin stáhnout vše, co se dá. Proto teď hrozí např. vypuknutím další světové války. Domnívám se ale, že zánik tohoto vzácného inkubátoru, jímž je naše Země, nehrozí. Ve vesmíru je hodně civilizací a ty vysoce vyspělé nedovolí, aby se porušila vesmírná harmonie a aby toto opravdu unikátní zařízení – planeta Země – bylo zničeno, a nedovolí to ani Stvořitel. Naše Země je pod velkou ochranou a zároveň drobnohledem stejně jako každá naše myšlenka.

V čem vidíte největší naději?

Ti, kteří nás straší hrozným osudem, bohužel zapomněli, že je tu ještě generace lidí, jako jsem já, která si moc dobře pamatuje, jak to bylo kdysi. Moje babička ani děda neměli žádnou platební kartu, děda pracoval v lese, babička šila, měli pět a půl koruny výdělek, ale měli zahradu, slepice a jako děti jsme u nich nikdy neměly pocit, že by nám něco chybělo. Žilo se tam v lásce a to, že jsme na rohlíku neměli parmskou šunku, ale byl namazaný máslem, nikomu nevadilo. A když jsem něco chtěla, nasbírala jsem maliny a odnesla je k sousedům, kteří mi za to dali něco jiného. Tenhle zážitek máme a víme, že tohle je možné, a tak si vždycky nějak poradíme. Měli počkat, až budeme senilní, nebo až tady nebudeme. Urychlili své plány, a to byla jejich fatální chyba.

Důležité je nejen nic špatného nekonat a neříkat, ale ani nic špatného netvořit ve své hlavě tím, že o tom přemýšlím. Myšlenka je energie a tvoří hmotu, proto má tak velký vliv. Když nás budou strašit, nestrčím hlavu do písku, ale aktivně nebudu zachytávat negativní myšlenky a nebudu je rozvíjet. Naopak je třeba na všechna místa, kde se děje nějaká hrůza, poslat lásku. Prostě svojí energií neživit žádné konflikty a nastolit v sobě harmonii. Aktivovat lásku ve svém srdci a udělat z ní štít proti všemu, čím nás budou strašit, nebo co nás bude tlačit v našich soukromých životech. Nebát se, mít absolutní důvěru ve Stvořitele a žít ze své duchovní podstaty.

Co je vlastně láska?

Láska není to zkompromitované slovo z romantických telenovel, ale nejvyšší forma energie. Teď může nastat skutečná sametová revoluce, kdy lidská civilizace nebude zničena tak jako kdysi lemurská nebo atlantská, protože rozšiřováním vědomí se svět může proměnit bez zničující pohromy. Je tady spousta inkarnovaných „starých" duší s vysokými vibracemi, aby pomohly rozsvěcovat další žárovičky Světla a tím i Stvořitele v nás. Ve 3D nám strčili pod nos hmotu a vzali nám spiritualitu a teď je čas vrátit se Domů. Jiná cesta není možná, protože naše Země – Gaia – se posouvá ze 3D do 5D, ať chceme, nebo nechceme, a my jsme sem přišli proto, abychom to zažili a abychom tomu procesu pomohli. A každý se dnes musí rozhodnout, na jaké straně barikády stojí. Je opravdu nejvyšší čas probrat se ze spánku, protože současná změna nemá precedens.

Láska versus strach

Jak tedy vidíte nejbližší dění?

Nesmíme být netrpěliví, protože všechno přijde v pravý čas. Vím, že to, kam spějeme, bude nádherné. Bude to ta největší odměna, jakou můžeme dostat za to, že se nám podařilo vyplavat z bahna, jako když na něm vykvete překrásný lotos a rozevře se na hladině. Je to Stvořitelův plán a zároveň první experiment tohoto druhu, kdy bez zániku civilizace a také bez nutnosti odložení vlastního fyzického těla můžeme přejít do dimenze s vyššími vibracemi, o čemž se mluví jako o přechodu z 3D do 5D. A právě v tento výjimečný čas se sem inkarnovaly duše, o nichž Stvořitel předpokládal, že s nimi může počítat, protože svými vysokými vibracemi celý proces podpoří.

Je dobré vědět, že některé hrůzostrašné události, které nám můžou být ještě předkládány, můžou být jen počítačovou simulací, kterou lze různě promítat do naší reality a jejíž jedinou úlohou je udržovat v lidech strach. Takže kdyby se např. v mainstreamu objevila zpráva, že vybuchla atomová bomba nebo že z Mariánského příkopu vykypělo cosi, co zničí planetu, je potřeba to vydělit mínus jedničkou a pak budeme blízko pravdě. A když nám řeknou, že se máme jít schovat do sklepa, je naopak třeba jít ven, na trávu, do lesa, prostě udělat přesný opak. To, co v nás svítí, je kus Stvořitele, a to nezhasne. Proto se také nepokakám, kdyby se dělo kdovíco. Duše se ničeho nebojí, protože ví, že je nesmrtelná. Každou nastalou situaci máme řešit s nadhledem, se šarmem, bez strachu, a tím ke Stvořitelově radosti.

Stěžejní je tedy nemít strach?

Ano, protože o ten se ve 3D hraje vždy. Všichni jsme na světě proto, že nás tady Stvořitel chce, a až nás tady nebude potřebovat, tak tu nebudeme. My jsme On a myšlenka, že by někdo strašil Stvořitele, je přece směšná. Můžeme si Ho klidně představit třeba jako velkou měňavku, která má miliardy panožek, a nikdo nemůže strašit panožku, která ve skutečnosti patří Stvořiteli. Když se klepete strachy, uvědomte si, čeho jste součástí, že všichni jsme On a jsme Jedno – Stvořitel i jeho panožky. To je nejdůležitější vesmírný zákon. Byli jsme stvořeni proto, abychom se dopracovali k tomu, že o Něm budeme vědět, ale ve 3D realitě jsme se od Něj kvůli okolnostem odpojili. Teď se máme vědomě opět připojit a pochopit systém měňavky a jejích panožek. Stvořitel se rozprskl do lidských duší, protože potřeboval feedback. Vím, že mě sem poslal jako svoje čidlo, a tak mu tu službu plním, o nic většího asi nejde. To, kam se naše duše chtějí dostat, je čisté Světlo a dobro. Zlo by mělo být jednou provždy eliminováno, protože vesmír ho nepotřebuje.

Globalisté přišli už před lety s virtuální realitou, s níž chtěli nahradit svět kolem nás, ale to se nemůže stát, protože Stvořitel nás sem poslal jako svoje tykadla. Nepotřebuje, abychom se dívali do nějakých brýlí virtuální reality, ale potřebuje, abychom šli ven, protože chce vědět, jaké to je, když je venku zima, když nás někdo obejme nebo nám dá do zubů atd. Tak prosté to je. Teď by globalisté chtěli nastolit digitální otroctví, ale ani to se nepodaří.

Čím vším se tedy liší 3D od 5D?

Charakteristikou 3D světa je dualita a polarita. Učíme se rozeznávat to negativní, abychom věděli, co už nechceme. Negativity je tolik právě proto, abychom si uvědomili, z čeho se chceme vymanit. Kdyby to nebylo tak hrozné, tolerovali bychom to, ale takhle už víme, proč nekrást, nepodvádět, nežárlit atd., protože ovoce, které to přineslo, jsme už sklidili a víme, jak chutná. Nepředstírané dobro a pochopení – na tom bude vznikat nová společnost – i když ještě přijdou kotrmelce. Dimenze 5D jsou vysoké vibrace lásky a dobra, a to tu ještě nebylo, aby se božská částice v těle dostala do vyšších dimenzí bez ztráty tělesné schránky. Je to jako magnet, který nás táhne a z velké směsi nejrůznějších pilin přitáhne jenom ty, které jsou železné.

V 5D na něco pomyslíme a hned se to stane. Lidská společnost také už nebude hierarchická, protože to je prehistorický prvek, který zmizí. Jsme si rovni, protože všichni jsme On, a různé jsou jen úrovně našeho vědomí. Čas nebude vnímán lineárně, ale paralelně, neboť vše se děje zároveň. Dualita bude jen jemná, protože nebude dobro a zlo. Ego, které je ve 3D důležité pro přežití, si tam s sebou také už nepotáhneme. Tenhle balvan nás neustále nutí k souzení a posuzování, a to zmizí. V duálním světě je lidské ego nutné, jenže pak je to o tom, kdo má ostřejší lokty, kdo víc vydělá, kdo má lepší auto atd. A stejně tak zmizí i všechny choroby,

protože to bude návrat do harmonie a rovnováhy. Nemoci vždy nejprve vznikají na jemněhmotné úrovni a tam je také třeba je řešit. Moderní medicína řeší jen tělo, tedy fyzickou rovinu, ale ta je tou poslední.

Vlastní energetický přechod bude něco grandiózního, a ten, kdo je připraven, bude mít pocit velké milosti, radosti a vděčnosti. Jakmile se naopak objeví strach, okamžitě to znamená návrat do 3D. Přišli jsme sem, abychom tento přechod zažili ve vlastním těle, a když se zalekneme, zkazíme si to. Některá těla tento proces ale bohužel patrně neunesou, protože to bude něco jako stav přetížení na centrifuze. A je to už za rohem, cítím to v kostech.

Když si člověk hraje...

▼ **Je jisté, že všechny lidské vynálezy vlastně jenom kopírují tvorbu Boha. Jinak to není ani možné, takže mobilní telefony pouze suplují naši původní schopnost telepatie atd. A teď přišli s umělou inteligencí, k níž se máme obracet úplně se vším...**

... a ve skutečnosti se máme se vším obracet ke Stvořiteli. Všechny základní principy jsou aplikovány překrouceně. Člověk, který si myslí, že se od Něj odpojil, to ale jinak neumí. Umělá inteligence je jen hračka, která nikdy nemůže nahradit Stvořitele. Může nám poskytnout jen takové informace, kterými bude nakrmena, takže nic skutečně informačně důležitého bych tam dnes nehledala.

▼ **Při umělém oplodnění člověk sice dokáže spojit vajíčko a spermii, ale buňku, krev, vejce či zrnko obilí čili skutečný život také stále vyrobit nedokáže....**

V Číně se nedávno pochlubili, že metodou genetické modifikace CRISPR vytvořili dvě embrya s odolností proti infekci virem HIV. Je to velmi hrubý zásah do genomu, kdy nelze s jistotou předvídat, co se u daného geneticky upraveného organismu může časem stát. Lucifer (Světlonoš) v rámci své milénia trvající mise lidem přináší cukrátka a lákadla typu „můžeš se přiblížit Stvořiteli a vylepšovat tělo“, ale vezme si za to daň. Efektivnější je vylepšovat tělo evolucí vědomí, jenže to je velmi obtížný proces. Předělávání hmoty tímhle luciferím způsobem je, při vší úctě k jeho nadání, vlastně primitivní, skutečná evoluce formy probíhá obráceně.

Evoluce tkví v tom, že se vyvíjí vědomí, a na základě toho se pak vyvíjí i tělesná schránka, která ho nese. Pokud chceme získat nové tělesné vlastnosti a schopnosti, genovým inženýrstvím to efektivně nejde. Lidský genom byl přečten, ale ne úplně komplexně, takže tam stále jsou části, které se ani nejlepší technikou sekvenovat nepodařilo. Pořád vůbec nerozumíme většině genomu, který má ale jasně definovanou úlohu. Každý den odumře spousta buněk a odloučí se i z naší kůže, ale všechno se znovu zkopíruje. Genom člověka je obsažen v jádře buňky a v každé buňce jsou 3 miliardy bází (písmen ATGC) v rámci definovaných chromozomů, které se vždy přesně zreplikují. Kdyby tam bylo něco, co nepotřebujeme, postupně by se to poztrácelo.

Vědci se také už pokoušeli vyrobit buňku, ale vyrobili jen primitivní strukturu, kde byly určité geny pospojovány do kruhového chromozomu. Vlastně vytvořili bakteriální buňku a dali do ní geny, které potřebuje, aby vyžila v kultivačním médiu pro svůj bazální metabolismus a replikaci svého umělého chromozomu. Syntetická buňka byla poslepovaná metodami genetického inženýrství, ale nešlo o žádné životaschopné stvoření mimo laboratorní misku. Člověk se chce stát Stvořitelem a v podstatě jím je, avšak ve 3D je pouze nástrojem. Tzv. věda je ve 3D stavěna velmi vysoko. Kdo je víc než vědec? No tak víc než vědec jsou dva vědci, ale jinak je to směšné. Když jsem do toho sama byla ponořená až po uši, Stvořitel se musel popadat za břicho a říkat si „Soničko, ještě se v tom chvilku rochni, než přijdeš k rozumu...“

▼ **... než ti ty hračky všechny vezmu?**

Ano. Jako by říkal „Stejně se nikam nedostaneš, i když tak moc pracuješ. Pěkně si pasážuj ty buňky každý den do půlnoci, jenom zjistíš, jaká to je frustrace, protože od určité chvíle bádat dál už prostě nejde. A doufám, že ti pak dojde, jak to je.“ Jako když člověk doplave na hranu bazénu. Nemá smysl bušit o ni hlavou, protože bazén prostě neprorazí. Musí udělat otočku a plavat přesně na opačnou stranu.

Svět jako hologram

▼ **Nabádáte k tomu, abychom byli vnitřně ztišení, a mohli tak zachytávat jemné impulzy z nitra neboli intuici. Obvykle se to člověk učí v meditaci. Je to i vaše cesta?**

Na medicínu jsem šla z nevysvětlitelného důvodu, i když teď už ten důvod znám, protože jsem tam šla najít svého muže, kterého jsem nutně potřebovala, aby mi pomáhal v mých životních 3D karambolech.

Medicínu jsem vlastně ani dělat nechtěla, protože pacient mi připadal příliš makroskopický, ale hned v prvním ročníku mě Stvořitel poslal do laboratoře, kde je naprosté ticho. Jeden kolega říkával, že jsme jako muklové, protože každý jen pipetuje u laboratorního stolu a nic neříká. Když do zkumavky přidávám neviditelné objemy roztoků, je mojí největší zábavou pozorovat, co to způsobí. Přichází tam nějaký enzym, který obejme dvoušrobovici, rozdělí ji atd. Na nanoúrovni vidím, co se tam děje, a u toho nejde mluvit. V laboratoři jsem si zvykla být v úplném tichu a maximálně přemýšlet o tom, co se děje ve zkumavce. Ticho mám vlastně nejraději ze všeho. V lotosovém květu nesedím, ale velmi ráda v tichu také jen tak ležím a připadám si jako prázdná, otevřená nádoba. Moje představa je, že ležím ve stodole u dědy na seně a v tichu čekám, co poletí kolem. Jsem přesvědčená o tom, že všechny moje nejlepší nápady ke mně přišly v tichu. Najednou jsem přesně věděla, kudy mám jít.

▼ **Přeložila jste knihu světově uznávaného fyzika Stephena Hawkinga *O původu času*, v níž dospěl k tomu, že svět je hologram...**

Je to výborná kniha na probuzení a první naťuknutí „hmotaře“. S. Hawking celý svůj profesní život věnoval tomu, aby dokázal, že Bůh neexistuje, ale dospěl naopak k tomu, že vesmír je designován, což vede k dalším, minimálně dvěma otázkám „kým“ a „proč“. Také popřel teorii velkého třesku.

V knize je velká kapitola o holografickém vesmíru, kde jsou rovnice popisující to, že námi vnímaná realita ve skutečnosti vypadá jako hologram. Je to 2D struktura, která v sobě kóduje 3D smysl. Třetí rozměr k tomu přidáváme svými fyzickými smysly. Dnes se tím zabývá vědní obor kvantové fyziky, ale nejde za hranu popisu, neb tam začíná filozofie či metafyzika, a 3D věda je nastavena tak, že věci „za oponou“ do své didaktiky nevpouští. To je ale škoda a je to vlastně směšné, protože pokud se má věda posunout dál, jednotlivé obory se promíchat naopak musejí. Naše tzv. 3D je geniálně stvořená a extrémně uvěřitelná iluze, kterou se náš mozek naučil vnímat, ale skutečnost je úplně někde jinde. ◆

Věra Keilová